ניב שפתים אע"פ שאין עושה חליפין

אינו מטמא דגמרינן מבהמה מתה

שהיא דבר חשוב אף אבר שהוא חשוב

ואע"ג דרבי יוסי הגלילי לא יליף

מבהמה לענין דבעי חשיבות קלת יליף

אבל אין לומר שאפילו חלי כוליא וחלי ניב שפתים הואיל ואין עושין

חליפין מטמו דהא עלם אין עושה

חליפין ואם נשבר ונפל מבהמה

בחייה מסתמא לא מטמא דלא עדיף

עלם מן החי מעלם דנבלה דאמר

בנבלתה ולא בעלמות ועלם כשעורה

מן המת מטמא אבל פחות לא אע"ג

דאין עושה חליפין וא״ת דהכא אמר

דבשר עושה חליפין חוץ מכוליא וניב

שפתים ובפרק דם הנדה (דף נה.)

אמר מה עלם שאין גזעו מחליף ופריך

והרי בשר כו' ומשני דמקומו נעשה

ללחת וי"ל דהכא מעניניה דקרא והתם

מעניניה התם דומיא דענם שמתרפא

קלת אבל אין מתרפא כבתחלה

ובשר נמי נעשה ללקת והכא דומיא

דמיתה שאינה עושה חליפין כלל ולכך

נקט הכא לשון חליפין והתם נקט גזעו מחליף: בין רבי דר"ע איבא בינייהו בשר. אית ספרים דגרסי

רכובה וכן נראה דמשום הכי לא בעי

ר"ע בשר דאיכא אבר בבהמה דהיינו

רכובה שאין עליו בשר ורבי לא אזיל

אלא בתר רוב אברים ולא מטמא

אפילו ברכובה גופה אבל אי לאו

רכובה לא הוה ידעינן טעמא דר"ע

מ"ט לא דריש נמי מבהמה דנבעי

בשר דטעמא דר' יוסי הגלילי ניחא

דלא דריש מידי מבהמה וריב"א פי׳

דברכובה כ"ע לא פליגי כיון שנבראת כך בלא בשר לא גרעה משאר איברים

ולא פליגי אלא דוקא באבר שהיה

נליו בשר והוסר:

וטומאת

פי"ג משנה ב, ג) לעיל

עד. פה: ובחים סט:, ד) [ל"ל רבי יוסי הגלילי],

ה) וויקרא יאן,

עו א ב מיי׳ פ״ב מהלי טומאת אוכלין הלכי ב: טח ג ד מיי פט״ו מהלי

טומחת לרעת הלכה ה: עש ה מיי פ"ב מהלי אבות הטומחה הלכה ה:

ב ו מיי׳ שם הלכה ג: בא ז מיי׳ פ"ד שם הלכה ה:

שימה מקובצת

ל] בשר הפורש ממנו מאבר בהמה דאילו נמחק . מלח ממוו וו"ר ו"א ו אמר רב דכתיב וכי ימוח: ג'ו וכי ימוח מז ד] ועצמות מאי איכא בין נמחקו מלות מאי פפא נמחק מלת בינייהו: כא נכוווק מאוב בי וווי. 1] והנוגע בה הוי שני כלום נעשה האוכל: 1] הוי מחובר וטהור הנוגע בה הס"ד: זו עובי הכותל תראות משני צדדין: ט] מדכתיב וכי ימות דמשמע: י] אלמא כעין מיתה בעינן שאינה עושה חליפין חוזרת וכו׳ כצ״ל ונ״ב נ״א כעין מיתה בעינן שאינה חוזרת הס״ד: י**ילו** ומשחישב עליו לא נגע בטומאה שיקבלנה אבל חישב עליו והורידו לאביו לתורת אוכל ואח"כ חתכו קבל טומאת אוכל מאביו קבי טומאה אוכי מאביי לבד מטומאה חמורה: יכ] וכשחתכו והלכה לה מומאה חמורה ושארה עליו הקלה שלא היה לה עד עתה: יגן א"ל הא קשיא לי: ידן ואמאי הא

רבי יהודה משהר. הא דאמר לעיל (דף קמ:) תאנים שלמקו באיביהן מטמא טומאס אוכלין אתיא דלא כרבי יהודה א"כ באיביהן מטמא טומאס אוכלין אתיא דלא כרבי יהודה א"כא בטומאה. שניה לטומאה פשיטא לן דלא הויא ההיא חברתה שהרי זו לא הוי אפילו כמעורה: בורי"א וגיב שפתים איבא לא הבלה טומאה לעלמה. לישלא אחרינא לענין טומאס עבודה זרה בינייהו. פירוש כוליא שלמה וניב שפתים שלם אבל חלי כוליא וחלי

קמיבעיה ליה דזו שנעשית עבודה זרה הרי היא כשרץ וחליה השני מי הוה לה יד והנוגע בה כנוגע בעבודה זרה או דילמא לא הוי לה יד וטהור הנוגע בה כגון אם לא הוכשרה דחין עליה תורת אוכל לקבל טומאה מחברתה אי נמי הוכשרה הויא לה איהי ראשון והנוגע בה הוי שני חנעשה האוכל יד לאוכל אחר או לא: יחור. נוף: רבי יהודה מטהר. דאכתי מחובר הוא: אם יכול לחיות. הוי מחובר וטהורש: ואם לאו. הרי הוא כתלוש וטמא: מהו שיעשה יד למבירו. אם נפשם מיחור זה יחור אחר ומעורה בו בקליפתו ואינו יכול לחיות והוי תלוש והראשון יכול לחיות מהו שיעשה זה שיכול לחיות ואינו מקבל טומאה בית יד לזה התלוש ומביא לו טומאה. א"ג אם יחור זה אינו יכול לחיות מהו שיעשה לו האילו יד להביא טומאה על פירות שביחור: אבן. המנוגעת: שבווית. שנראה בבית זה ובבית זה שכן דרך הזויות לתת שם אבנים גדולות המחזיקים את כל עובי הכותל ישונראה משני לדדים: כשהוא חולך. לסוף שבוע של הסגר כדכתיב (ויקרא יד) וחלצו את האבנים: חולך אם כולו. דהא אבן כתיב כמות שהיא או גדולה או קטנה: וכשהות נותך. חם הוחלט הבית ובח לנותלו: נוסך אם שלו. חולך את האבן ונותן את לד שלו: ומניה את חלק הבירו. דהא כתיב (שם) ונתן את הבית ולא שתי בתים: מהו שיעשה. חלק הטהור בית יד לזה להכנים טומאה לבית חבירו דהא אבן המנוגעת מטמאה באהל כדכתיב (שם) והבא אל הבית: איכא בינייהו בשר הפורש מו האבר. לאחר זמן. בשר הפורש מן החי לא מטמא אא"כ הוי אבר עם הגידים והעלמות כדיליף לקמן וכ״ש בשר הפורש מן אבר מן החי: מאבר מן הנבלה מטמא. דהא איכא כזית נבלה: מן הבהמה ממקלת בהמה. כגוז אבר ממנה מדכתיב וכי ימות שומן דמשמע כעין מיתה שאינה עושה חליפין והיינו אבר וסיפיה דקרא הנוגע בנבלתה יטמא: ומהלת בהמה אינה

מטמחה. וחף על פי שהיח כמתה

כגון טרפה ששחטה: וכי ימות. מיניה

נפקא לן אבר כדאמרינן וקרייה מתה

אלמא כעין מיתה בעינן שאינה יו חוזרת: עושה חליפין. חוזרת לקדמותה ובשר

עושה חליפין אם יחלוש בשר מן

הבהמה אחר עולה תחתיו: מה

מהו שתעשה יד לחברתה תיקו אמר רב פפא הרי אמרו יחור של תאנה שנפשח ומעורה בקליפתה ר' יהודה מטהר וחכמים אומרים אם יכול לחיות מהור ואם לאו ממא בעי רב פפא ימהו שיעשה יד לחבירו תיקו אמר רבי זירא הרי אמרו יאבן שבזוית כשהוא חולץ חולץ את ים כולה' וכשהוא נותץ נותץ את שלו 'ומניח את של חבירו בעי רבי זירא מהו ישתעשה יד לחברתה תיקו: מתה הבהמה: מאי איכא בין אבר מן החי לאבר של הנבלה איכא בינייהו הבשר הפורש פו ממנו מאבר בהמה דאילו בשר הפורש מאבר מן החי לא משמא מאבר מן הנבלה משמא אבר מן החי דמטמא מאי קרא אמר רב יהודה אמר רב פוני ימות מן הבהמה והאי מיבעי ליה לכאידך דרב יהודה אמר רב ¤דאמר רב יהודה אמר רב ואמרי לה במתניתא תנא וכי ימות מן הבהמה מ מקצת בהמה מטמאה ומקצת בהמה אינה מטמאה ואיזו זו זו מרפה ששחמה אם כן לכתוב רחמנא מבהמה מאי מן הבהמה ש"מ תרתי אי הכי אפילו בשר נמי לא ם"ד דתניא ייכול יהא בשר הפורש מן החי ממא ת"ל וכי ימות מן הבהמה מה מיתה שאינה עושה חליפין אף כל שאינו עושה חליפין דברי ר' יוםי ר' עקיבא אומר בהמה מה בהמה גידים ועצמות אף כל גידים ועצמות רבי אומר בהמה מה בהמה בשר גידים ועצמות אף כל בשר גידים ועצמות זו מאי איכא בין רבי לר"ע איכא בינייהו ארכובה בין ר"ע לר' יוםי הגלילי מאי איכא פ בינייהו אמר רב פפא כוליא וניב שפתים איכא בינייהו תניא נמי גבי שרצים כהאי גוונא ייכול בשר הפורש מן השרצים יהא ממא

ת"ל ²במותם מה מיתה שאינה עושה חליפין אף כל שאינה עושה חליפין דברי רבי יוסי הגלילי ר"ע אומר שרץ מה שרץ גידים ועצמות אף כל גידים ועצמות רבי אומר שרץ מה שרץ בשר גידים ועצמות אף כל בשר גידים ועצמות בין רבי לר"ע איכא בינייהו ארכובה בין ר"ע איכ בשר גידים ועצמות לר' יוסי הגלילי מאי איכא בינייהו אמר רב פפא כוליא וניב שפתים איכא בינייהו וצריכא דאי אשמעינן בהמה היינו מעמא דלא מטמא מחיים משום דלא מטמא בכעדשה אבל שרץ דמטמא בכעדשה אימא לטמא מחיים ואי אשמועינן שרץ משום דלא מטמא במשא לא מטמא מחיים אבל בהמה דמטמא במשא אימא תטמא מחיים צריכא א' ת"ר החותך כזית בשר מאבר מן החי חתכו ואח"כ חישב עליו מהור חישב עליו ואח"כ חתכו ממא רבי אסי לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי זירא א"ל מאי אמור בבי מדרשא א"ל מאי קשיא לך אמר ליה דקתני חישב ואח"כ חתכו ממא מומאת מברשא א"ל מאי קשיא לך אמר ליה דקתני חישב ואח"כ חתכו ממאת

בחר כלל אלא גידים ועלמות לר"ע אבר הוא וכ"ש לרבי יוסי הגלילי דהא אינו עושה חליפין ולרבי לאו אבר מן החי הוא דהא אין בה בשר כלל אלא גידים ועלמות לר"ע אדר הוא וכ"ש לרבי יוסי הגלילי דהא אינו עושה חליפין ולרבי לאו אבר מן החי הוא דהא אין בו בשר: בשר כלל אלא גידים ועלמות לר"ע אבר הוא וכ"ש לרבי יוסי הגלילי אירא בינייהו כוליא וניב שפחים. דאין עושין חליפין ואין בהן עלם לרבי יוסי הוו אבר לר"ע לאו אבר נינהו: בשר הפורש מן השרלים. מן החי דאבר מן החי נוהג בהן: דאי אשמועינן בהמה היינו עעמא דלא מעמא. בשר מן החי דידה משום דלא מעמא בכעדשה: שרץ לא כתיב ביה משא בהמה כמיב בה" משא: החוסך כוים בשר מאבר מן החי וכגון דאיכא כבילה: חסכו ואח"ל חישב עליו. להאכילו לעובד כוכבים: עהור. דהא בשר הפורש מאבר מן החי וכגון דאיכא כבילה: חסכו ואח"ל היש עליו. להאכילו לעובד כוכבים: עהור. דהא בשר הפורש מאבר מן החי מולה אין בו ומשחישב "אוליו לא נגע בטומאה שיקבלנה אבל חישב עליו והורידו באביו באבר לתורת אוכל מאבר מן החי הלכך טומאה מאביו קודם לכן מטומאה חמורה שהיתה עליו בעודו אבר שלם ישכשחתכו והלכה לה טומאה ממורה נשארה שליו הקלה שלא היה לו עד עתה: (מאי קשיא לך) א"ל. "שהכי קשיא לי דקתני בההיא ברייתא חישב כו' ואמאי ישהיא ממוחה ביילה שליו החלה ברייתא חישב כו' ואמאי ישהיא ממוחה ביילה שליו החלה בייל היה לו עד עתה: (מאי קשיא לך) א"ל. "שהכי קשיא לי דקתני בההיא ברייתא חישב כו' ואמאי ישהיא מוחה ביילה ביילה ברייתא היה לו עד עתה: (מאי קשיא לך) א"ל. "שחכי קשיא לי דקתני בההיא ברייתא חישב כו' ואמאי ישהיא ביילה ביילה ברייתא היה לו עד עתה: (מאי קשיא לך) א"ל. "אהכי קשיא לי דקתני בההיא ברייתא מעדה בו' ואמאי ישהיא ברייתא ברייתא היה לו עד עתה:

תורה אור השלם 1. וְכִי יְמִוּת מִן הַבְּהַמָּה אָשָר הִיא לָכֶם לְאָכְלָה הַנְגַבְלְהָה יִשְׁמָא עד הָעָרְבי הַנְבְלַה הַשְׁמָאִמ עד בְּכָל הַשְּׁרֵץ כְּלַם בְּכָל הַשְּׁרֵץ כְּלַם בְּמַהְם בְּמַהְם יִטְמָא עַר בְּהָם בְּמַהְם יִטְמָא עַר

ויקרא יא לא

הגהות מהר"ב רנשבורג

:הערב

א] גמ' ת"ר החותך כזית בשר. נ"ב מיי' פ"ג מהל' טומאת אוכלין הלכה ה וע"ש בכ"מ: